

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7096/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužiteljice Marije Šumanovac (OIB: 72965446988) iz Zagreba, Ante Mike Tripala 1, koju zastupa punomoćnik Maro Ogresta, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Boženka Mostarčić i Maro Ogresta, Zagreb, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. (OIB: 02535697732), Zagreb, Radnička cesta 50, koju zastupa punomoćnica Maja Čuljak, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 14. listopada 2026. u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika Stele Beluhan, 28. listopada 2026.

presudio je

I Utvrđuje se ništetnom odredba članka 11.3. Ugovora o kreditu broj: 9012076858, sklopljenog 7. studenoga 2006. između tužiteljice Marije Šumanovac i tuženika Privredne banke Zagreb d.d.

II Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. isplatiti tužiteljici Mariji Šumanovac iznos od 598,52 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 14. studenoga 2006. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tužiteljice za isplatu zateznih kamata na gore dosuđeni iznos od 598,52 EUR za razdoblje od 15. lipnja 2006. do 13. prosinca 2006.

IV Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. naknaditi tužiteljici Mariji Šumanovac troškove parničnog postupka u iznosu od 586,55 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

V Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je u svojstvu korisnice kredita 7.11.2006. s tuženikom kao kreditorom sklopila Ugovor o kreditu broj: 9012076858, kojim joj je tuženik odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 25.182,10 CHF obračunatom prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan korištenja kredita, uz rok otplate od 84 mjeseca i kamatnu stopu koja je promjenjiva. Odredbom čl. 11.3. predmetnog Ugovora određeno je da se tužiteljica obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2 % sukladno Odluci tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila. Obje naknade naplaćene su tužiteljici iz iznosa kredita 14.11.2006. i to naknada za obradu kredita u iznosu od tadašnjih 1.734,46 kn sada 230,20 EUR te naknada za osiguranje u iznosu od tadašnjih 2.775,14 kn sada 368,32 EUR, dakle ukupno tadašnjih 4.509,60 kn sada 598,52 EUR. U spomenutom članku Ugovora, kao niti u bilo kojoj odredbi, nije navedeno od čega se sastoji naknada za obradu kredita, što njome tužiteljica plaća te zašto baš iznosi 1,50 % od iznosa kredita. To joj nisu objasnili niti djelatnici tuženika prilikom obrade i odobrenja kredita, naknada je ugovorena po principu "uzmi ili ostavi" i tužiteljica nije mogla na nju utjecati, odnosno o njoj pregovarati. Nadalje, u toj ugovornoj odredbi nije navedeno niti zašto naknada za osiguranje kredita iznosi baš 2,00 % od iznosa kredita te zašto tužiteljica istu mora platiti s obzirom da je očito o namjeri tuženika da ima dodatno sredstvo osiguranja za slučaj neurednog vraćanja kredita. Tuženik je taj trošak, ako ga je uopće i imao, prebacio na tužiteljicu, a da prethodno nije objasnio tužiteljici o čemu se radi i tražio njezin pristanak za snalažanje tog troška. Tužiteljici nije niti predočena Odluka tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila pa da bi ona barem približno znala zašto plaća tu naknadu. Niti o tom dijelu odredbe tužiteljica nije mogla pregovarati i na nju utjecati. Stoga sporna odredba čl. 11.3. Ugovora nije jasna, lako razumljiva i uočljiva te suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, kao potrošača. To je čini nepoštenom i ništetnom odredbom u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima te se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem. Slijedom svega toga, tužitelj predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnost gore citirane odredbe, kao i naložiti tuženiku isplata – povrat iznosa od ukupno 598,52 EUR, sve sa zateznim kamatama tekućim od 15.6.2006. do isplate i troškovima postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava osnovu zahtjeva tužiteljice, dok visinu naplaćenih i utuženih naknada ne čini spornim. U konkretnom slučaju radilo o jasnim, lako uočljivim i razumljivim odredbama zbog čega nije niti dopušteno ispitivati njihovu poštenost, a sve i da se to može činiti tužiteljica ničim ne dokazuje da su takve odredbe prouzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Volja ugovornih strana jasno je i nesumnjivo iskazana Ugovorom o kreditu te nema zakonske osnove da se ista tumači na drugačiji način od one tako iskazane. Ugovor o kreditu solemniziran je kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiji istinitost u parničnom postupku nije dopušteno utvrđivati na drugi način od one kako glasi. Ugovaranje odredbi o naknadi za obradu kredita bilo je uobičajeno u tadašnjem bankarskom poslovanju te nije bilo nikakvih propisa koji bi ukazivali na nedopuštenost takvog postupanja. Tužiteljica je prethodno bila upoznata s obvezom plaćanja naknade i njezinom visinom te je pristala na sve navedeno. Osporava i svojstvo potrošača tužiteljici te posljedično tome njezinu aktivnu legitimaciju, zatim postojanje pravnog interesa tužiteljice, ističe prigovore promašene pasivne legitimacije i zastare te navodi da je ugovor ispunjen u cijelosti zbog čega se ne može isticati ništetnost istoga ili njegovih pojedinih odredbi. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova postupka.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj: 9012076858 od 7.11.2006. s potvrdom javnog bilježnika, otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope, obavijest tuženika od 29.11.2013., knjigovodstvenu karticu, dopis tuženika od 29.10.2025., presudu Županijskog suda u Rijeci od 16.5.2024. br. GŽ-47/2023-4, saslušana je tužiteljica.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjevi su osnovani, osim u dijelu zahtjeva kojim se potražuje isplata zateznih kamata za razdoblje od 15.6.2006. do dana stjecanja.

6. Između stranaka nije sporno da su tužiteljica i tuženik 7.11.2006. sklopili Ugovor o kreditu br. 9012076858, potvrđen 9.11.2006. kod javnog bilježnika Mladena Bureca iz Zagreba pod br. OU-1448/2006, a kojim je tuženik kao banka odobrio tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 25.182,10 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan korištenja kredita. Namjena kredita bila je kupnja vozila. U čl. 11.3. Ugovora naznačeno je da se korisnik kredita obvezuje prije ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % sukladno Odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila. Nesporno je da je rok otplate kredita bio 84 mjeseca te je u međuvremenu u cijelosti otplaćen.

7. Nadalje, nije sporno da je tuženik prilikom isplate predmetnog kredita 14.11.2006. tužiteljici doista i naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od tadašnjih 1.734,46 kn sada 230,20 EUR, kao i naknadu za osiguranje kredita u iznosu od tadašnjih 2.775,14 kn sada 368,32 EUR, dakle ukupno tadašnjih 4.509,60 kn sada 598,52 EUR. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li su predmetne ugovorne

odredbe kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kredita i naknadu za osiguranje kredita ništetne te ovisno o tome pripada li tužiteljici pravo na povrat tako isplaćenih iznosa.

8. Prema odredbi čl. 81. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03. – dalje: ZZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužiteljica nije imala utjecaj, a što je u svom iskazu koji sud prihvaća kao iskren i uvjerljiv dodatno potvrdila i sama tužiteljica. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZZZP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornim ugovornim odredbama o naplati naknade za obradu kredita i naknade za osiguranje kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna spornih naknada kojim bi tužiteljici bilo valjano obrazloženo što ugovorene naknade obuhvaćaju i zašto se naplaćuju, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom vlastitom nahođenju odredio visinu naknada i nametnuo ih tužiteljici, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknada isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužiteljici su u ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknada kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknada u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužiteljici koju ista nije mogla valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja. Iz tih razloga sporna odredba čl. 11.3. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništavom tj. ništetnom (čl. 87. ZZZP-a).

10. S obzirom na prethodno utvrđenje o ništetnosti spomenutih ugovornih odredbi u smislu citiranih odredbi ZZZP-a u svezi odredaba čl. 322. i čl. 324. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 35/05. - dalje: ZOO/), pri tome shodno valja primijeniti odredbu čl. 323. st. 1. ZOO-a o posljedicama ništetnosti tj. vraćanju primljenog po osnovi ništetne odredbe uz odgovarajuću primjenu odredaba o vraćanju stečenog bez osnove. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj

nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prema nalazu suda tuženik nepošten stjecatelj (istom je kao banci s obzirom na sve gore navedene okolnosti moralo biti poznato da se radilo o nepoštenim i stoga ništetnim odredbama), to je isti u obvezi vratiti tužiteljici nepripadno stečene iznose koje je obračunao i naplatio tužiteljici kao naknade za obradu kredita i za osiguranje kredita, sve sa zateznim kamatama tekućim od dana stjecanja.

11. Slijedom izloženoga, valjalo je prihvatiti tužbene zahtjeve te uz prethodno utvrđenje ništetnosti osporene odredbe čl. 11.3. Ugovora naložiti tuženiku isplatu - povrat iznosa od ukupno 598,52 EUR s osnova naplaćenih naknada za obradu kredita i za osiguranje kredita, a za koje je provedenim dokazima utvrđeno da su od strane tuženika stečeni bez osnove. Zatezne kamate u skladu s gore izloženim pripadaju tužiteljici od dana tuženikovog nepripadnog stjecanja gornjih iznosa 14.11.2006. pa je tako i suđeno, dok je zahtjev za isplatu zateznih kamata do toga dana stoga odbijen kao neosnovan. Stopa zatezne kamate temelji se prvotno na odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", br. 153/04.), a nakon 1.1.2008. na odredbama čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZO).

12. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovu potraživanja tužiteljice. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredbe o naknadi za obradu kredita i osiguranje kredita nisu ništetne, međutim to ne isključuje njihovu eventualnu ništetnost ukoliko se o tim odredbama nije pojedinačno pregovaralo te su uzrokovale neravnotežu između potrošača i trgovca kao što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornim naknadama, kao i njihovu visinu, dok sam način određivanja naknada u postotnom, a ne nominalnom iznosu jasno ukazuje da se ugovorene i naplaćene naknade ne mogu dovoditi u vezu s tuženikovim stvarnim troškovima sklapanja ugovora (nejasno je zašto bi sami po sebi ti troškovi bili viši ukoliko je iznos kredita viši). Okolnost da su predmetne naknade prethodno bile predviđene i navedene u tuženikovim općim aktima ovdje nije odlučna, a s obzirom da tužiteljica nesporno nije imala nikakav utjecaj na sadržaj istih. Sporne odredbe o naknadama svakako ne predstavljaju bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1021. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Prema odredbama čl. 327. i čl. 328. ZOO-a na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (što tužiteljica kao ugovorna strana svakako jest), dok se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (neodlučno je što je kredit u međuvremenu isplaćen), što jasno ukazuje na postojanje aktivne legitimacije tužiteljice i njegovog pravnog interesa, dok pasivna legitimacija tuženika također proizlazi iz njegovog svojstva ugovorne strane koja je primila ovdje utužene iznose na temelju ništetnih odredbi zbog čega postoji i dužnost povrata istih (čl. 323. st. 1. ZOO-a). Tuženik ničim ne dokazuje da tužiteljica u konkretnom slučaju eventualno nije imala svojstvo potrošača (prema odredbi čl. 3. t. 1. ZZP-a potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti), a suprotno proizlazi i iz iskaza same tužiteljice (korištenje osobnog vozila kupljenog kreditom isključivo za osobne i privatne svrhe) te samog teksta ugovora. Okolnost potvrđivanja predmetnog ugovora kao privatne isprave po javnom bilježniku čime je stekao svojstvo javnobilježničkog akta, sama za sebe ne isključuje mogućnost

utvrđivanja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi. U odnosu na istaknuti prigovor zastare za napomenuti je da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva (što je ovdje slučaj) počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.), a kako se tek ovom nepravomoćnom odlukom utvrđuje ništetnost spornih odredbi o naknadama, to zastarni rok od 5 godina koji se ovdje primjenjuje (čl. 225. ZOO-a) nije niti počeo teći za utuženo potraživanje tužiteljice te stoga zastara svakako nije mogla nastupiti.

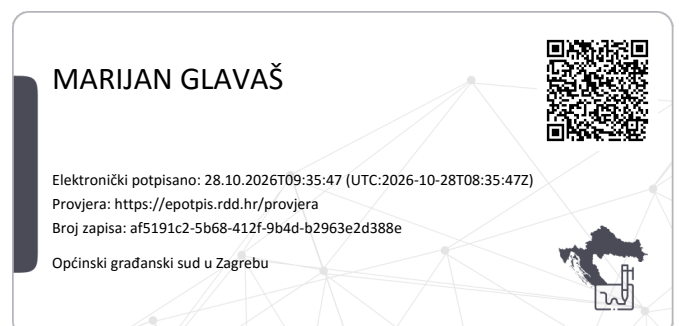
13. Trošak tužiteljice odnosi se na trošak zastupanja iste po punomoćniku odvjetniku i to: za sastav tužbe – 50 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/), za sastav podneska od 12.12.2025. (koji iako je podnesen bez prethodnog odobrenja sud smatra svrsishodnim u ovom postupku) - 50 bodova (Tbr. 8. t. 1. Tarife u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), te za zastupanje na ročištima 1.6.2026. i 14.10.2026. – 2 x 50 bodova = 100 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), sve prema vrijednosti predmeta spora od 598,52 EUR (koju je sud odredio primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a na prigovor tuženika uzimajući u obzir da ovdje istaknuti zahtjev za utvrđenje samo služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu u tom iznosu), što ukupno čini 200 bodova koji primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 400,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak PDV-a na troškove zastupanja u iznosu od 100,00 EUR, kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR, odnosno ovu presudu u iznosu od 60,00 EUR sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23. – dalje: ZSP) i za tužbu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 37/23.), odnosno za presudu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 50/26.), što sveukupno čini trošak tužiteljice u iznosu od 586,55 EUR.

14. Kako tužiteljica nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, sud je primjenom odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a odlučio da troškove postupka tuženik naknadi tužiteljici u cijelosti, dok je zahtjev tuženika za naknadu troškova odbijen.

15. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZO-a.

U Zagrebu 28. listopada 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. pun. tužiteljice
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-481d8**

Kontrolni broj: **0bc1a-669d0-6593e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.